

[Hauge.]

Landstinget fremsatte Forslag om Ændringer var ogsaa begrænset til en enkelt Bestemmelse, nemlig Bestemmelsen om, at der kunde foretages en Skatteudligning i en Periode af højst 15 Aar. Denne Ændring vilde ikke have voldt Landdistriktet saa store Vanskeligheder, som det Lovforslag, der nu foreligger, kan komme til at forvolde. Besynderligt nok er Ministerens mindre omfattende Forslag blevet ændret i Landstinget med Tilslutning ogsaa fra det radikale Venstre. Ja, jeg har endogsaa Indtrykket af, at det radikale Venstre har været særlig ivrigt for at faa Lovforslaget udvidet, og dette er saa meget besynderligere, som det radikale Venstre baade i det paagældende Landdistrikts Bestyrelse og gennem Pressen har udtalt sig paa det skarpeste imod, at man overhovedet ændrede ved Indlemmelsesloven paa en saadan Maade, at man derved kom til at hindre St. Hans Landdistrikts Indlemmelse. Jeg kan derfor ikke forstaa, hvilke Bevæggrunde det radikale Venstre kan have haft til nu at bringe sig i den Situation, at Venstres Ordfører her skal kunne staa og anbefale disse haardhændede Ændringer overfor St. Hans Landdistrikt ogsaa paa det radikale Venstres Vegne. Det havde jeg sandelig ikke ventet, jeg havde haft Grund til at vente det modsatte. Jeg føler mig imidlertid overbevist om, at efter at den ærede Ordfører saaledes har kunnet udtale sig paa tre Partiernes Vegne, vil Lovforslaget blive vedtaget, og saa har jeg ikke andet at gøre end at sætte mit Haab til den højtærede Indenrigsminister og bede ham erindre, at St. Hans Landdistrikt har et billigt Krav paa at blive indlemmet, saa snart som det overhovedet er muligt at foretage Indlemmelse.

Man vil af den Betænkning — en højst ejendommelig Betænkning for øvrigt —, der er afgivet af Folketingsudvalget, se, at der maa have været en vidtløftig Diskussion i Udvalget om helt andre Ting end selve Lovforslaget. Man har givet sig til at diskutere den gældende Lovs almindelige Bestemmelser, og der er da særlig to Ting, man i saa Henseende har diskuteret i Udvalget. Man har for det første diskuteret, hvilken Beføjelse de Kommissioner til Indlemmelses Forberedelse, som Ministeren nedsætter, kan have; man har villet give Administrationen Direktiver, man har afæsket Administrationen en særlig Udtalelse om, hvorledes man skulde forstaa Bestem-

melsen om, hvad Kommissionerne kan tjene til. Jeg er ikke utilfreds med det Svar, den højtærede Indenrigsminister har givet; det dækker den Opfattelse, jeg har, og som Administrationen maa have, og det har jeg for øvrigt, førend Skrivelsen blev sendt til Udvalget, gjort gældende i selve Udvalget. Kommissionerne bliver nedsat, naar Ministeren, Centraladministrationen, har gennemprøvet Sagen og er kommet til det Resultat, at der er rimelig Anledning til at foretage Indlemmelsen; saa bliver Kommissionen nedsat og ikke før. Ministeren gaar naturligvis ikke til paa maa og faa at nedsætte en Indlemmelseskommision; han forvisser sig naturligvis først om, hvorvidt der er Grunde til at nedsætte en saadan Kommission, han studerer Sagen, Embedsmændene indenfor Centraladministrationen prøver Indlemmelsesspørgsmaalet, og efter at de har prøvet det og er naaet til den Overbevisning, at Indlemmelseskravet har sin Berettigelse, saa nedsætter Ministeren Kommissionen. Men selvfølgelig kan den endelige Indlemmelsesakt først fuldbyrdes, den Dag Ministeren sætter sit Navn under den Indstilling, Kommissionen afgiver; Kommissionen kan ikke som saadan foretage Indlemmelsen, den kan kun tilrettelægge den og udrede de økonomiske Vilkaar, under hvilke Indlemmelsen skal foretages. Ministeren siger ogsaa meget rigtigt i Skrivelsen, at saaledes er Forholdet, og det har han for øvrigt ogsaa paa særdeles tydelig Maade i Overensstemmelse med Skrivelsen givet Udtryk for i Udvalget, saa jeg har ikke noget at føje til det, Ministeren saaledes har sagt. Det var for øvrigt ganske uforment at faa denne Diskussion om Kommissionernes Beføjelser tilvejrbragt i Udvalget. Vi har aldrig været i Tvivl om, paa hvilken Maade Kommissionerne skulde optræde, og der har heller ikke, saa vidt mig bekendt, nogen Sinds været klaget over Kommissionernes Competence.

Endelig har man drøftet Tvangsindlemmelsesbestemmelsen i den gældende Lovs § 5. Det er en Selvfølge, at Centraladministrationen, Ministeren, ikke giver sig til at indlemme paa maa og faa; han giver sig selvfølgelig ikke til at tvangsindlemme en Kommune i en anden, med mindre der er virkelig gode Grunde, som gør det uomgængelig nødvendigt for ham, hvis han vil handle rigtigt og gøre Skel til begge Sider. Jeg finder denne Diskussion overflødig og vil meget advare imod, at man i det hele taget gør det til Praksis her i Rigsdagen, specielt i Folke-